

FRANCESC ESTEVE

De què -i a qui- serveix l'Acadèmia

"Acord històric", "compromís de concòrdia", "enterrament del conflicte lingüístic". Amb aquesta eufòria saludaven alguns el darrer acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). Per fi, deien, s'havien establert les Normes de Castelló —o siga, la normativa comuna a tot el català— com a oficials al País Valencià. El secessionisme hauria quedat fora de la llei i s'hauria desencallat el conflicte lingüístic valencià de l'obstacle més visible i pertinaç.

Però és realment així? Que el PP valencià reconega de sobte la unitat de la llengua i que vulga superar el conflicte sembla, com a mínim, massa bo: massa sospitós. De fet, ja han començat a aparèixer visions menys eufòriques i més crítiques, i potser és hora que en fem un balanç raonat.

Per posar les coses al lloc, caldrà aclarir que, malgrat les pomposes declaracions, l'AVL no ha aprovat res de positiu que no fos ja un fet consumat. Socialment, al País Valencià tothom que usa la llengua pròpia per escrit ho fa segons les normes catalanes comunes: l'ensenyament, la societat civil i quasi totes les institucions. I legalment, les Normes de Castelló ja havien estat confirmades pel pacte de mínims que fou la llei de creació de l'AVL. On hi ha l'avantatge prodigiós?

Més aviat és al contrari. Juntament amb les Normes de Castelló, l'Acadèmia treia una llista de "genuïtats" lingüístiques valencianes. Així, en comptes de subratllar la "normativització consolidada" que també recollia la dita llei (és a dir, els aspectes més integradors en l'estàndard comú), l'acord "acadèmic" insisteix en el sentit desintegrador: en el particularisme més aïllacionista, materialitzat en una impresentable llista d'expressions anomenades "genuïnes". La qual cosa, vist com actua ja el govern del PP amb els llibres escolars i RTVV, pot convertir-se en un potent instrument per a censurar —ara amb aval oficial— totes aquelles iniciatives i

entitats que no passen pel seu adreçador. I, de passada, impossibilitar un estàndard viable per al conjunt de la llengua.

Perquè, en efecte, l'aspecte realment important de l'afer de l'Acadèmia està en qui dicta les *veritables* normes, les del joc, en política lingüística. I el govern del PP ho demostrava ben bé amb el paquet de mesures amb què "celebrava" l'acord de la "concòrdia". D'una banda, publicava un decret que exclou els autors no valencians en l'ensenyament de la literatura, malgrat que la mateixa AVL li havia demanat que el reconsiderés. De l'altra, anunciava que a la llista "acadèmica", l'executiu hi afe-

"L'AVL no és l'inici de la pau lingüística, sinó la neutralització oficial del conflicte"

gia 200 "genuïtats" imposades per pebrots i tornant-se a passar l'AVL per *baix cama* —per dir-ho amb dos castissimes que els "sabuts" del valencià farien bé de recollir perquè els defineix en la seua funció: simples figurants.

L'actuació de l'AVL sí que obre una nova etapa quant a la llengua, però en un sentit molt divers del que els triumfalistes i benintencionats voldrien creure: no és l'inici de la *pau* lingüística, sinó de la *neutralització* oficial del conflicte. El govern del PP té ara en l'Acadèmia un òrgan "tècnic", aparentment independent, però ben controlat, que li serveix per a desviar l'atenció als aspectes formals, mentre l'executiu ja executa la política lingüística real. I, a més, no sols pot apuntar-se la gran victòria de la

"pacificació lingüística" i retraure-la a cada pas, sinó que qualsevol oposició en qüestions de llengua serà fàcilment titllada de perversa reobertura del conflicte.

Malgrat això, jugades com les de l'AVL encara serveixen per a contentar els "nacionalistes moderats" de banda i banda de la Sénia: per a aquests, la lectura és que hem "salvat els mots" i que ja anirem fent —encara que siguen els altres els qui ens marquen què—. Perquè ara, a banda d'anar a remolc, estan enfangats fins als ulls en la maniobra.

Gràcies a la complicitat de CiU i a la participació activa d'universitaris i "unitaristes" en l'Acadèmia, el PP té l'aval i alhora les mans lliures per a posar en pràctica un nou tipus de blaverisme de cara rentada, rehabilitat de les connotacions folkòriques, irracionals i feixistoides. Un blaverisme *tou*, però efectiu, que pot permetre's reconèixer la normativa unitària (dialectalitzada al màxim, a fi que, d'unitària i útil, ho siga al mínim) i fer que alguns creguen que és *la solució*, perquè l'AVL i el PP ja comencen a admetre *implícitament* la unitat de la llengua.

Mentrestant, confortats per tan bona nova, poden girar la cara a la realitat *explícita* i contundent de la política lingüística que els fets canten: deshomologació dels títols administratius de coneixement de la llengua, censura lingüística i ideològica en els llibres de text, boicot a l'escola en valencià i a l'exigència del requisit de coneixement de la llengua, baixíssim ús en l'administració i en els mitjans de comunicació públics, consideració en tots els texts oficials del *valencià* i el *català* com dues llengües diferents... Sí, això potser és veritat, però ja ens guien pel bon camí. Ara només és cosa d'esperar i, cada any, sol·licitar-ho per carta, amb els millors desitjos, als reis mags de l'Acadèmia.